

นิทรรศการศิลปกรรม
คณาจารย์วิทยาลัยช่างศิลป์
ครั้งที่ 4

4th ART EXHIBITION
BY THE MEMBER OF
THE COLLEGE OF FINE ARTS

KAT-1-0201
Q20-0256-C9 2540

นิทรรศการศิลปกรรมคณาจารย์ วิทยาลัยช่างศิลป์ ครั้งที่ 4

ณ หอศิลป์แห่งชาติ ถนนเจ้าฟ้า กรุงเทพฯ

8 - 31 สิงหาคม 2540

9.00 - 16.00 น. (ยกเว้นวันจันทร์และวันอังคาร)

Rama IX Art Museum Foundation

4th ART EXHIBITION BY THE MEMBERS OF THE COLLEGE OF FINE ARTS

At The National Gallery, Chao - Fa Road, Bangkok

8 - 31 August 1997

9.00 A.M. - 4.00 P.M. (Except Monday And Tuesday)

ธงชัย รักปทุม

สารจาก

ผู้อำนวยการวิทยาลัยช่างศิลป์

Rama IX Art Museum Foundation

นิทรรศการศิลปะคณาจารย์วิทยาลัยช่างศิลป์ ได้เริ่มต้นขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อสามปีที่แล้ว พ.ศ. 2537 ในครั้งที่สามได้เพิ่มสมาชิกใหม่ คือ คณาจารย์วิทยาลัยช่างศิลป์สุพรรณบุรี ทำให้มีรสชาตและสีสัน ผสมผสาน ตื่นใจใน แบบอย่าง เนื้อหา เทคนิคและแนวทางการสร้างสรรค์ศิลปะหลากหลายยิ่งขึ้น สำหรับในปีนี้เป็นครั้งที่สี่ก็มีสมาชิกใหม่ล่าสุดคือ คณาจารย์วิทยาลัยช่างศิลป์นครศรีธรรมราชเพิ่มขึ้นอีก ก็เป็นเรื่องน่ายินดี

นั่นคือ การขยายความก้าวหน้าขึ้นของนิทรรศการศิลปะคณาจารย์วิทยาลัยช่างศิลป์ซึ่งสะท้อนให้เห็นมุมมองในส่วนที่วิทยาลัยได้กระจ่ายการจัดตั้งเพื่อให้บริการการศึกษาศิลปะแก่เยาวชนของชาติได้ก้าวไกลไปสู่ชนบทแล้ว แม้จะยังไม่ทั่วถึงทุกภูมิภาคของประเทศก็ตาม แต่นั่นเป็นเป้าหมายของวิทยาลัยช่างศิลป์ในอนาคตที่ปรารถนาให้เยาวชนทุกพื้นที่ในชนบทมีโอกาสโดยเท่าเทียมกันแต่อีกแง่มุมหนึ่งหากจะพูดกันถึงเรื่อง "คุณภาพ" คงต้องพูดกันบนพื้นฐานความจริงของผลงาน ของวัตถุประสงค์ และความหวัง ... หวังอะไร?...หวังให้นิทรรศการศิลปะเป็นกิจกรรมอันสำคัญยิ่งในการพัฒนาศักยภาพของครูอาจารย์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น...หวังให้เกิดการตื่นตัวเสริมสร้างบรรยากาศการสร้างสรรค์ศิลปะให้คึกคักขึ้นในสถาบันศิลปะ..หวังให้สร้างพลัง ความรัก ความสามัคคี กลมเกลียว...หวังให้เป็นแบบอย่างและเยี่ยงอย่างที่ดีแก่ศิษย์วิทยาลัยช่างศิลป์ทุกแห่ง ... หวังให้เป็นพลังแห่งความเจริญก้าวหน้า ของสถาบันทางการศึกษาศิลปะของ

ชาติ และที่สุด.. หวังให้เป็นกระแสนองความปรารถนาและความประสงค์ของสังคมเหนือสิ่งอื่นใด ผู้สร้างสรรค์ศิลปะของวิทยาลัยช่างศิลป์ทุกแห่งและทุกคนรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เสนอผลงานศิลปะที่สร้างสรรค์ด้วยใจรัก แม้รูปแบบ แนวความคิด และแนวทางการสร้างสรรค์ที่หลากหลายอยู่ ณ ที่นี้จะมีคุณภาพคับแก้วบ้าง และไม่ค่อยจะเต็มแก้วบ้างก็ตาม ย่อมเป็นของธรรมดา "เป็นธรรมชาติ" แต่ผลงานทุกชิ้นสร้างสรรค์ขึ้น ..จากใจบริสุทธิ์ ...จากใจที่เพียรพยายามค้นหา และจากใจที่เพียรพยายามค้นคว้า เพื่อให้ถึงจุดหมายของคำว่า "สุนทรียภาพ" ซึ่งมีความหมายยิ่งแก่ความรู้สึกของมวลมนุษยชาติ และจะเป็นผลลัพธ์สุดท้ายในหน้าที่ของศิลปะคือให้ "ความสงบสุข" แก่ปวงชน

นิทรรศการศิลปะคณาจารย์วิทยาลัยช่างศิลป์ ครั้งที่ 4 ปี พ.ศ. 2540 นี้ วิทยาลัยขอกราบขอบพระคุณ ฯพณฯ นายชวน หลีกภัย ที่ให้ความเมตตากรุณาเหมือนเดิม และขอขอบคุณ กรมศิลปากร หอศิลป์แห่งชาติ ศิลปินรับเชิญ และผู้มีอุปการคุณทุกท่านที่ให้การสนับสนุนส่งเสริมให้การจติดนิทรรศการศิลปะครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อยและหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ท่านผู้สนใจที่เข้าชมทุกท่าน คงได้รับความสุขสดชื่นขึ้นจากผลงานศิลปะที่ท่านรัก และชื่นชอบโดยทั่วกัน.

๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๐

ศิลปะนำชีวิต

ศิลปะกับมนุษย์ เป็นสิ่งคู่กันมาอย่างยาวนานในประวัติศาสตร์ ศิลปะเป็นผลงานของปัญญาและอารมณ์ของมนุษย์ มนุษย์ ได้แสดงคุณค่าของคนผ่านผลงานศิลปะ ศิลปะในแต่ละยุคแต่ละสมัยเป็นตัวแทนที่สะท้อนถึงความรู้สึกนึกคิดและจิตวิญญาณของมนุษย์ ได้อย่างแจ่มชัดเสียยิ่งกว่าการจดจาวบันทึกด้วยตัวอักษร กิจกรรมต่างๆในชีวิตมนุษย์ล้วนแล้วแต่เป็นไปเพื่อยังประโยชน์สุขหรืออำนาจของคนเสมอ แต่กิจกรรมทางศิลปะหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความงามไม่ว่าจะเกี่ยวข้องในฐานะผู้สร้างสรรค์หรือผู้เสพ เกือบจะเป็นกิจกรรมเดียวของมนุษย์ที่มี ได้มุ่งในเรื่องผลประโยชน์ เป็นเรื่องเฉพาะของจิตใจ อารมณ์ เป็นน้ำหล่อเลี้ยงชีวิต ไม่นำให้เกิดความปิติสุข สันติ และเสรีแก่จิตวิญญาณ ด้วยเหตุนี้ศิลปะ ความงาม ความไพเราะจึงแยกไม่ออกจากมนุษย์ แม้ว่าในหลายกรณี ศิลปะจะดุดแลก ขากที่จะเข้าถึง แต่มนุษย์ก็พร้อมที่จะรับรู้ อภิเษก วิพากษ์วิจารณ์ หรือเลือกที่จะเสพให้เหมาะสมกับความสามารถในการรับรู้ของคนอยู่เสมอ

จากประเทศที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยศิลปวัฒนธรรม ในปัจจุบันเรากลับ สับสน งุนงงชีวิตกับศิลปะกลายเป็นสิ่งแปลกแยกต่อกัน รวากว่าชีวิตของเราจากอดีตถึงปัจจุบัน ไม่เคยเลยที่จะได้พบ สัมผัสกับผลงานศิลปกรรมอันเลอค่า เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นกับเรา บ้านเมืองของเราได้อย่างไร มรดกทางศิลปกรรมของเราถูกทอดทิ้ง ถูกทุบทำลายเหมือนขยะที่ไร้ค่านำออกขายโดยอ้างว่าเป็นการเผยแพร่ วัฒนธรรมถูกปรับเปลี่ยนเพื่อขายทำเงิน เหมือนสินค้าราคาถูก เราปล่อยให้เป็นอย่างนี้ ได้อย่างไร

เรามุ่งนำประเทศสู่ความเจริญเฉพาะแต่เรื่องวัตถุ เทคโนโลยี จิตใจ และรสนิยมของเรากลับถูกรองรับด้วยชิ้นเซ็ง และเล่ห์เหลี่ยมของการโฆษณาประชาสัมพันธ์ คำนึงถึงแต่ผลประโยชน์ โดยใช้ความงามที่ฉาบฉวยเคลือบเลอะไว้ เราตื่นนอนตี่สู้นละหลายชั่วโมงนานนับเดือนนับปี เพียงเพื่อจะได้ซื้อเป็นผู้ประสบความสำเร็จในธุรกิจการงาน มีเงินทองเพื่อจับจ่ายใช้สอยในเรื่องวัตถุ มีเวลาหยุดพักผ่อนให้กับชีวิตบ้างกับกิจกรรมที่ต้องการแต่เพียงรสนิยมที่ทันสมัย หรือความงามที่ตาตา (ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ฮอลลีวูด -ฮ่องกง เพลง ธรรมชาติที่เสื่อมโทรม) คำว่าศิลปะถูกนำมาใช้กันอย่างมากมาย แต่ก็ล้วนเจือเคลือบปนอยู่กับธุรกิจการค้าอย่างแยกกันไม่ออก ศิลปะที่แท้จริงนั้นดูเหมือนเป็นสิ่งที่ไกลเกินฝัน หรือไม่เคยมินถึง เหมือนดินแดนในอุดมคติที่ทุกคนพยักหน้ายอมรับ แต่อันจนหนทางจะไปถึง

ความคิดปกติ ความคิดหลากหลายเช่นนี้เป็นสิ่งที่ถูกถ่ายทอดมาตั้งแต่บรรพบุรุษหรืออย่างไร บ้านเราเมืองเราไม่มีศิลปกรรมล้ำค่าอยู่เลยหรือ ศิลปะสมัยใหม่เป็นรสนิยมที่เหลือจะล้ากลืน ศิลปะร่วมสมัยเป็นสิ่งที่แปลกปลอมของชีวิต คุณคงอวัยะเทียมที่ไม่สามารถทำงานประสานเป็นหนึ่งเดียวกับร่างกายเราได้กระนั้นหรือ

หรือเป็นความคิดพลาดของการวางแผนการศึกษาที่มุ่งการศึกษาเพื่อผลิตคนที่มีคุณภาพสำหรับสังคมของวัตถุ โดยหลงลืมการเคิดเชื้อแห่งสุนทรีย์ไว้ และการพัฒนาประเทศที่มุ่งแค่ศักยภาพทางวัตถุ ละเลยการพัฒนาจิตใจ เนื่องเพราะการพัฒนาจิตใจและอารมณ์เป็นสิ่งที่เห็นได้ชัด (ไม่เห็นผลรวดเร็วชัดเจนดังเช่น การสร้างถนน ไฟฟ้า สะพาน ฯลฯ ที่สามารถเอาไปกล่าวอ้างหาเสียงกับประชาชน) การพัฒนาจิตใจนั้นมองไม่เห็นเป็นผลประโยชน์ตอบแทนที่เป็นรูปธรรม เราจึงมีผู้ที่ ได้ชื่อว่ามีการศึกษา ผู้ซึ่งประสบความสำเร็จ แต่แทบไม่รู้เรื่องอะไรเลย ที่เกี่ยวข้องกับศิลปะหรือศิลป์ ในแง่มุมของเขาถูกพัฒนาเพื่อเป็นเครื่องบ่งชี้สถานภาพทางสังคมเท่านั้น

รัฐ-คงหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่จะต้องเป็นผู้ที่ถูกกล่าวโทษ จากอดีตแผนพัฒนาประเทศ มุ่งเน้นการเติบโตทางเศรษฐกิจ อุดสาหกรรมเป็นหลัก เป็นเหตุให้เราเป็นวัฒนธรรมมากเกิน แต่ผลข้างเคียงจากความเจริญก็มากดังเช่นที่เราท่านกำลังประสบอยู่ อาทิ โสภณกรรมในเมืองใหญ่ มลภาวะ ความเป็นมนุษย์ที่ถูกทำให้ต่ำลง เจ็บปวด การพัฒนาทางวัตถุทำให้คุณภาพชีวิตเสื่อมโทรมลง เราเป็นเช่นนั้นนับแต่เริ่มแผนพัฒนาประเทศ (ที่ผิดพลาด)? การพัฒนาและความเจริญนั้นไม่ใช่สิ่งเลวร้ายทั้งหมด มันเป็นเรื่องที่ต้องเกิดขึ้นและเป็นไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เราต้องรู้และตระหนักไม่หลงไหลจนกระทั่งต้องประสบกับสิ่งที่เราเป็นอยู่ ในปัจจุบัน

เมื่อเราประสบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเรียกว่าได้วู้อู่ ในขั้นวิกฤตทางจิตวิญญาณ ดังนั้นแล้ว ปัจจุบันนี้เวลานี้ เราจึงกล่าวถึง การพัฒนาที่สมดุลยิ่งขึ้น การพัฒนาที่สอดคล้องกันเป็นเอกภาพระหว่างชีวิต ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จิตใจ-วัตถุ ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 8 (2540-2544) ได้กล่าวถึงการพัฒนาศิลปวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา ด้วยหวังจะให้ศิลปะได้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคนและพัฒนาประเทศ เสริมสร้างให้ประชาชนและชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาและสร้างสรรค์ศิลปวัฒนธรรมทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น

เราคงต้องคิดตามความเป็นไป ได้ว่า จะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดในการปรับเปลี่ยนทัศนคติ รสนิยมของประชาชนที่ถูกครอบงำเข้าจากโลกแห่งวัตถุ

ซึ่งทางภาครัฐจะต้องมีความจริงจัง เปิดกว้าง มองมิติทางศิลปะและวัฒนธรรมให้ทะลุปรุโปร่ง องค์กรเอกชนและองค์กรท้องถิ่นจะต้องได้รับการไว้วางใจ ได้รับการส่งเสริมสนับสนุนจากรัฐอย่างเต็มที่ แต่ไม่ใช่การกำหนดหรือชี้แนะจากส่วนกลางซึ่งจะเป็นอันตรายเป็นอย่างยิ่ง

เราจะได้อะไรจากการพัฒนาศิลปวัฒนธรรมหรือจากการส่งเสริมให้การศึกษาด้านศิลปะหรือสุนทรียภาพ ท่านศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี ได้ตอบไว้ ในบทความเรื่อง *พรุ่งนี้ถ้าข้าเสียแล้ว* ว่า...อาจมีบางท่านตั้งกระทู้ถามว่า การศึกษามืออย่างนี้ เป็นสิ่งจำเป็นแก่ประเทศชาติหรือไม่ การสร้างศิลปะและความนิยมชมชอบศิลปะจะเป็นคุณประโยชน์ใช้งานอะไรอะไรให้แคลงใจบ้าง ถ้าวังประเทศไทยก็จะคอบค่าน่าเล่านี้โดยยกตัวอย่างมาชี้ให้เห็นเป็นจำนวนพัน ก็คือวัดวาอาราม ที่พระพุทธรูป ที่ภาพจิตรกรรมและศิลปกรรมอย่างอื่น ๆ ซึ่งบรรพบุรุษของไทยได้มอบไว้ให้เป็นมรดกแก่ชาตินับเป็นเวลานานถึงพันปีแล้ว ศิลปะในศิลปกรรมแสดงให้เห็นเป็นพยานอยู่ในพระศาสนา ในวัฒนธรรม และในความ

บันทึกของชนชาติไทย แต่ถ้าวางจะคิดเห็นเหมือนเช่นที่บางคนคิดเห็นว่า ศิลปะเป็นเรื่องเล่นสนุกในยามว่าง ไม่เป็นคุณเป็นประโยชน์อะไรแก่การครองชีพ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงปู่ตายายของเราจะไม่จำเป็นต้องมีวัฒนธรรมอะไรถึงไปคว่ำ ทำไรโนนเลื่องชีพทางกาย ทำแล้วก็กินกินทั้งข้าวและเหล้าพอไ้เมาแล้วก็เข้านอน และบางครั้งบางคราวก็ถกคอบป้องกันคนให้พ้นภัยจากศัตรูมารบกวน แต่บุคคลที่เห็นว่า ศิลปะเป็นของฟุ่มเฟือยจะรู้สึกเห็นว่าประหลาดนักหนาที่ปู่ตายายของเรามีความคิดเห็นในเรื่องความเป็นอยู่แห่งชีวิตสูงไปกว่าเรื่องกิน จุนอน ๆ และเรื่องสืบพันธุ์ ก็เห็นความจำเป็นที่จะต้องสร้างวัดวาอารามงาม ๆ แล้วประดับประดาด้วยภาพจิตรกรรมและเครื่องตกแต่งที่งดงาม...

โซมเลื่องนำใจของคนให้มันอยู่ในคุณงามความดี ปู่ตายายของเราเห็นเป็นความจำเป็นที่ต้องมีเครื่องเสื่อผืนหมอนใบ และเครื่องประดับตกแต่งเครื่องทรงงาม ครั้นกระโน้นนาฏศิลป์และวรรณคดีของชาติได้บรรลุถึงความเจริญถึงขีดขั้นเยี่ยม การผลิตการสร้างศิลปกรรมอย่างมากมายในสมัยก่อนเป็นองค์พยานอย่างแจ่มแจ้งและเป็นอย่างดีสำหรับชี้และคอบแห่งท่านที่ไม่เข้าใจความสำคัญศิลปะไม่เห็นประโยชน์ต่อการศึกษามารวมทางศิลปะในสมัยปัจจุบันและการเผยแพร่ศิลปะของไทย เพื่อให้บุคคลไม่ว่าใครได้รู้ค่าและรูรสที่ดีของศิลปะ

ถ้าปฏิเสธความมีประโยชน์ของศิลปะ ก็เท่าปฏิเสธสิ่งสูง ยิ่งมีสิ่งงามเสียทุกอย่างเท่ากับปฏิเสธศาสนา ความศรัทธา ความรัก ความเมตตา เท่ากับปิดกั้นตนเองคอบความงามของธรรมชาติ ละระดับฐานะของคนเองให้เท่ากับสัตว์ที่ต่ำกว่าคน...

เราคงเห็นกันแล้วว่า ศิลปะมีความสำคัญต่อชีวิต จิตใจของคนเราอย่างมากเพียงใด แล้วเราจะทำอย่างไรกับการนำศิลปะมาพัฒนาคน คงไม่มีคำตอบที่แน่นอนตายตัว เพราะเรื่องของศิลปะ หรือวัฒนธรรมเป็นเรื่องของวิถีชีวิตที่มีความหลากหลายเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอการดำเนินชีวิตที่เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ จำเป็นจะต้องเปิดหัวใจให้กว้างและอย่างเสรีต้องดำเนินงานในทุกๆ ด้านพร้อมๆ กัน เริ่มตั้งแต่ในครอบครัว การให้การศึกษาด้านสุนทรียภาพที่ถูกต้องเหมาะสมสอดคล้องกับความเป็นจริงของชีวิต -สังคมและบูรณาการ การจัดสภาพแวดล้อม ต้องมีการร่วมมือกันอย่างเสมอภาค และให้เกิดวิธีซึ่งกันและกันของภาครัฐและภาคเอกชน เป็นต้น

การนำศิลปกรรมเพื่อพัฒนามนุษย์นั้น คงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะมีผลทันตาเห็นอย่างที่กำลังกล่าวไว้แล้ว แม้ศิลปะจะเป็นเรื่องงดงามเป็นด้านบวกของชีวิต แต่การพัฒนาคนโดยอาศัยศิลปะนั้น ผู้บริหารประเทศจะต้องระลึกอยู่เสมอว่า ศิลปะนั้นไม่ใช่บาทเทศนาสั่งสอน หรือคัมภีร์ของลัทธิความเชื่อ หรือคัมภีร์กฎหมายที่พิสูจน์ข้อเท็จจริงหรือเหตุผลกันได้ แต่กระบวนการของศิลปะต่อจิตใจเป็นเรื่องที่ค่อยๆ ซึมซับรับรู้อย่างต่อเนื่อง และยาวนาน ไม่อาจ ครอบคอบ มีขีดจำกัด หรือมีการกำหนดแบบแผน รสนิยมจากภาครัฐได้

แต่อย่างไรก็ตาม การเสนอแนวคิดที่พัฒนาประเทศด้วยการพัฒนาคนโดยอาศัยศิลปะเป็นหนึ่งในกระบวนการนั้นย่อมเป็นเรื่องที่น่ายินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะศักยภาพของคนจะต้องบริบูรณ์ทั้งในส่วนร่างกายและจิตใจควบคู่กันไป ผลสัมฤทธิ์ของการนำชีวิตด้วยวิถีของศิลปะนั้นจะเป็นประการใด ก็คงจะขึ้นอยู่กับเราท่าน-รัฐจะจริงจัง เปิดหัวใจให้กว้าง มีความตระหนักและสำนึกแก่ไหนเพียงใด มิฉะนั้นแนวคิดและแผนงานต่างๆ ก็เป็นเพียงสิ่งสวดยหรุนกระต่าย แล้ววิถีชีวิตของเราก็คงจมปลักอยู่กับความไร้ซึ่งสุนทรียะดังที่เป็นอยู่ อยู่กันอย่าง...

WORKS OF ART

useum Foundation

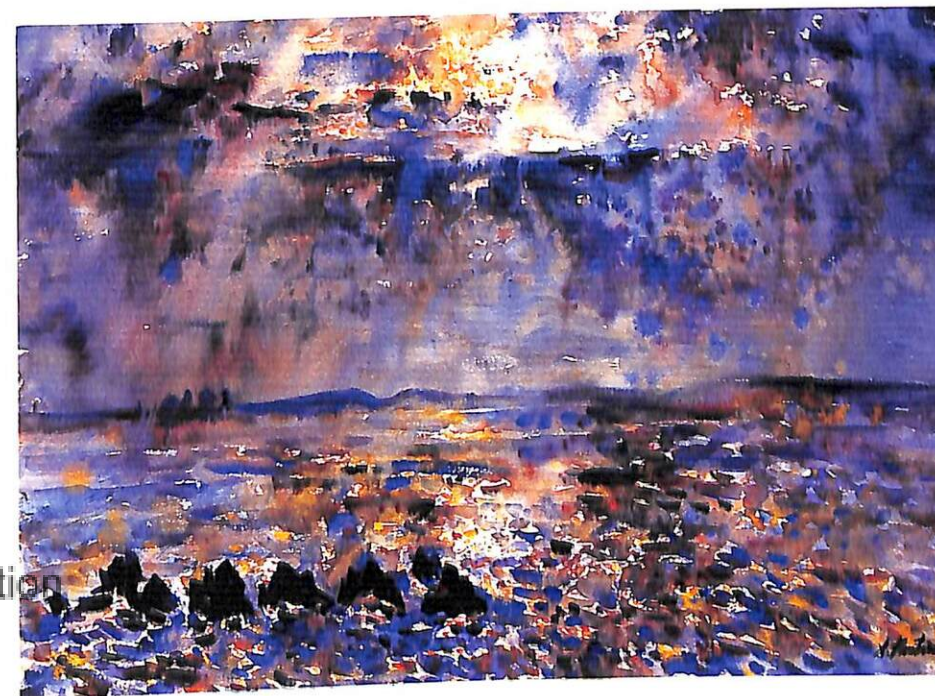

ชวน หลีกภัย Chuan Leekpai
"Badami"
ปากกาหมึกดำบนกระดาษ 19 x 29 cm.

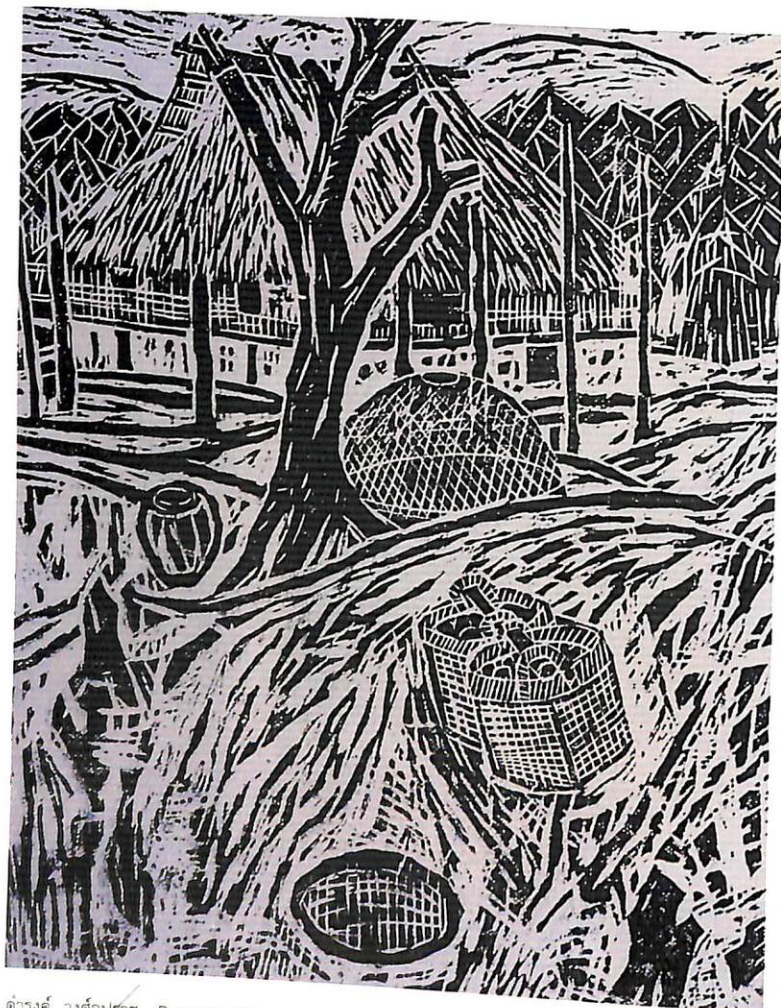

ชวน หลีกภัย Chuan Leekpai
 "Kama - rati"
 ปากกาหมึกดำบนกระดาษ 13.5 x 20 cm

Rama IX Art Museum Foundation

สวัสดิ์ ตันติสุข Sawasdi Tantisuk
 "Evening"
 สีน้ำ Water Colour 46 x 55 cm.

ดำรงศักดิ์ วงศ์อุปราช Damrong Wong-uparaj
บ้านชาวนา
ภาพพิมพ์แกะพิมพ์ไม้ 47 x 38 cm ยุค 2503

Rama IX Art Museum Foundation

นนทิวรรณ จันทะผะลิน Nonthivathn Chandhanaphalin
"ความปรารถนา"
ทองเหลืองชุบทอง สูง 50 cm.

สรวนรงค์ สิงห์เสนี Sannarong Singhaseni
 "Orange in May 1997"
 สีอะครีลิค Acrylic 56 x 76 cm.

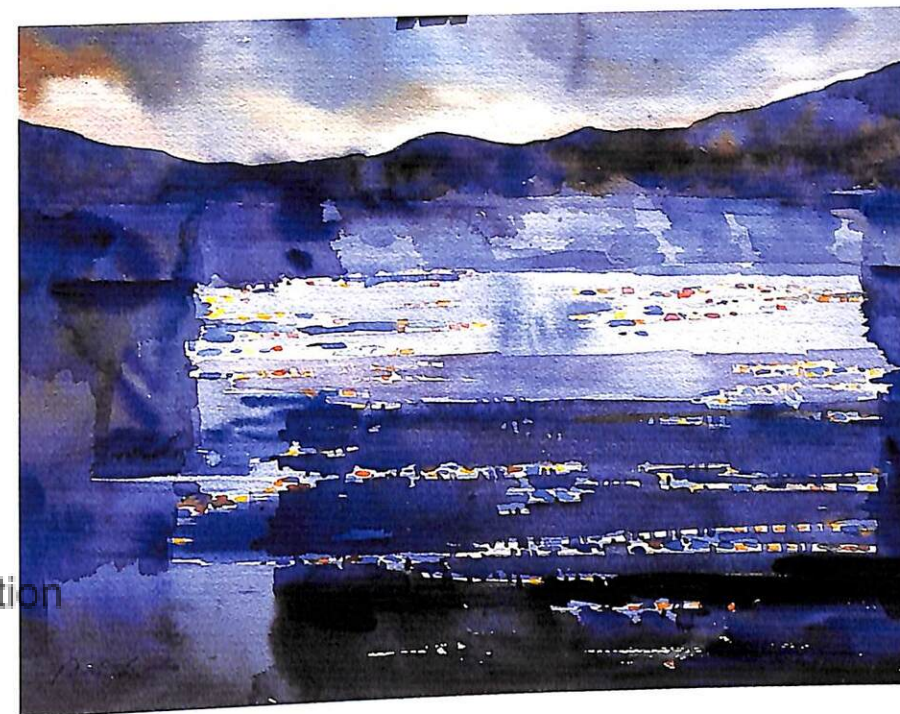
Rama IX Art Museum Founda

ศรวุธ ดวงจำปา Saravuth Dungjampa
 "ลาสเวกัส" "Las Vegas"
 ภาพถ่าย ปีที่สร้าง 2539 (1996) 60 x 80 cm.

ธงชัย รักปทุม Thongchai Rakpathum
 "แสงในเมือง" "Light in The City"
 สีน้ำเมจิก 40 x 50 cm.

กมล สุวัฒน์ Kamol Suwatho
 "บ้านที่กบนาเขาโจ้วส์ เนชั่นแนล ปาร์ค แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา, 95"
 สีน้ำ Water Colour

ณรงค์ บุญโพธิ์แก้ว Narong Boonpotikaew
"ปะการัง" "Coral" สีน้ำ Water Colour 39 x 27 cm.

Rama IX Art Museum Foundation

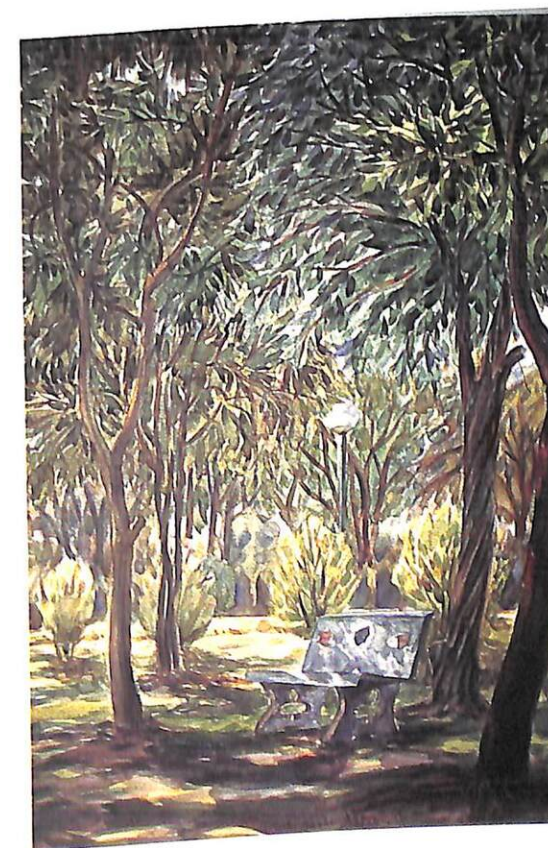

สมศักดิ์ เชาวนธาดำพงศ์ SomSak Chowtadapong
"ส้อมคีร์" 1997 สีอะครีลิกและดินสอบนกระดาษ 80 x 120 cm

บุญชู ชาวกรุงจักร Boonchu Chaokongjaka "บางกอก ๓๘-๔๐" ภาพถ่าย Photo

D089

เสวก จิรสุธิสาร Saveak Jirasutisarn
"ไม้ยืนต้น" 2537
สีน้ำ Water Colour 38 x 56 cm